

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru SCEAV — ŘÍJEN-PROSINEC 2015 — Cena 20,- Kč

Návštěva z Prahy

Vy, kteří jste se 27. listopadu 2015 zúčastnili přednášky s názvem „Náboženství za každým rohem“, si jistě vybavíte sympatického muže ve středních letech, kterým nebyl nikdo jiný než religionista Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Th. D., z Prahy. Působí jako vedoucí katedry religionistiky Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Je autorem několika knih a článků především o současných podobách náboženství. Již 17. rokem je šéfredaktorem religionistického časopisu o současné náboženské scéně.

V úvodu přiznal, že nevěří, že by Češi měli problém s náboženstvím, a nevěří, že by Česko bylo jednou z nejvíce ateistických evropských zemí. Nenachází totiž žádná data, která by tyto domněnky potvrzovala. Konstatoval však, že Češi mají zajisté problém s církvemi.

Ve svém vyčerpávajícím projevu se zamýšlel nad typy náboženského života. Uvedl, že současné náboženství je prezentováno dvěma typy duchovního života: spiritualitou objektivní pravdy a spiritualitou subjektivní zkušenosti. První typ duchovního života směřuje ven, k „vnějšmu bohu“, k objektivní pravdě a zvnějšku danému řádu. Preferuje hodnoty odpovědnosti vůči tomuto řádu a ochoty přinést oběti pro jeho zachování. Významnou kvalitou v této spiritualitě je podřízení se tomu, co přesahuje rozměry života jednotlivého člověka: písmům, doktrínám, tradicím. A samozřejmě též instituci, která je uchovatelkou a strážkyní pravdy a řádu a v níž je možné bezpečně spočinout.

Druhý typ duchovního života je orientován dovnitř, směřuje k osobnímu vnitřnímu životu. Jedná se o spiritualitu vlastní svobodné volby, pro niž žádná „objektivní“ písma, doktríny či tradice nejsou závazné a pro niž je každá instituce nutně chápána jako zbytečná, pokud ne přímo represivní a nepřátelská. Rozhodujícím kritériem pravdivosti a dobra není tradice ani stanovisko instituce, ale vlastní zkušenost a vnitřní hlas.

Docent Zdeněk Vojtíšek uvedl, že do české společnosti hluboce pronikla Spiritualita subjektivní zkušenosti (čerpající z hnutí New Age). Počet Čechů, kteří takto duchovně žijí, je ovšem těžké spočítat: o svých aktivitách totiž nepřemýšlejí jako o náboženství a nepatří ani k žádné instituci. Pojem „náboženství“ je pro ně velmi nepopulární, celé jednotlivé tradice (např. křesťanství) vnímají jako svazující a omezující svobodnou volbu výběru, institucí (např. církví) se upřímně děsí. Bez velkého přemýšlení o náboženských východiscích jednotlivých aktivit rádi používají homeopatická léčiva, cvičí jógu, posílají děti do waldorfské školy, využívají služeb věštců, léčitelů či koučů osobního duchovního rozvoje. Vzhledem k tomu, že v popularitě takových aktivit je česká společnost

obvykle na předním místě ve srovnání s jinými evropskými společnostmi, s trochou nadsázky religionista dodal, že náboženství je v české společnosti populární, jen se mu nesmí říkat „náboženství“. Docent Vojtíšek v závěru přednášky milerád diskutoval se svými posluchači a odpovídal na jejich dotazy. Mezi zajímavé účastníky přednášky patřil i kněz z přilehlé římskokatolické farnosti z Bludovic Marcel Krajzl.

- Pavlína Volná

Osobností kultury města Havířova 2015 se stal pastor Vladislav Volný

Když přemýšlím, co mám napsat o ocenění pastora Vladislava Volného cenou *Osobnost kultury města Havířova*, snad mohu přiznat, že první pocit při vyslovení jeho jména na nominaci ceny bylo zahánění. Znam a vím, co všechno pastor dělá pro sbor, a беру to skoro jako samozřejmost. Návrh na cenu města vzešel od nečlenů sboru, dokonce bych řekla od lidí, kteří se o naší církvi dověděli až díky

práci pastora Volného. Cena Osobnost kultury a Talent se uděluje Magistrátem města Havířova jako ocenění práce v oblasti propagace a činnosti na poli kultury města od roku 1999. Kulturní komise na základě návrhů občanů doporučuje zastupitelům ty, kteří by si ocenění zasloužili. Ze zvědavosti jsem se podívala a pastor byl prvním duchovním, který byl navržen a komisí doporučen zastupitelům ke schválení. Nevím, jak

jména pastora Vladislava Volného všichni péči o chrám a péči o církevní věci – ekumena a pro děti. Hlavně dobře byly hodnoceny akce stavy a přednášky na faře, koncerty v kostele a staly známou aktivitou pro celé město. Udivilo nejen vystoupení známých umělců, zahraničních moc neví. Sama jsem si přiznala, že nebýt koncertů, kovi, havírovském rodáku Martinu Kovaříkovi, nyní žijícím ve Švýcarsku nebo o zpěvačce, rodačce Lucii Niemela, která přiletěla až z dalekého Finska. Víam, že ocenění si pastor V. Volný zaslouží, protože práce, kterou dělá nad rámec svých povinností a kterou přispívá k dobrému hodnocení našeho sboru v očích obyvatel Havířova, se musí dělat celým srdcem a je to něco, co každý neumí.

to v komisi probíhalo v jiných letech, ale letos při pronesení souhlasili. Ocenili aktivity při nickou činnost, práci s dětmi pro širokou veřejnost. Výjejich doprovodný program se mě, jak výborně lidé hodnotí souborů, ale i těch, o nichž se vůbec bych nevěděla o skvělém varhaní-

P.S. Při jednom rozhovoru si členka sboru posteskla, že kostel už není, co býval, a stává se světským. Uznávám, že má asi trochu pravdu, ale osobně si myslím, že lepší je chrám plný i nevěřících lidí, kteří se tak dostanou blíž k Bohu, než poloprázdný kostel se stále se zmenšujícím počtem věřících. A kdyby každý koncert oslovil jen jednoho člověka, je to výborné. A poděkování za to patří i našemu pastrovi.

- Miroslava Olšáková

Druhá adventní neděle

V neděli 6. prosince jsme v kostele prožili druhou adventní neděli, která se nesla v nastávajícím svátečním duchu. Příjemným zpestřením byla vystoupení dětí z polské základní školy a nedělní školy. Děti krásně zapívaly, zarecitovaly a v jednom z vystoupení předvedly zajímavou scénku. Touto scénkou nám děti převyprávěly příběh o narození Ježíše Krista. Bylo vidět, jak moc si s ní děti daly práci. Ruku k dílu

přiložil i ne jeden dospělý. Celkový dojem umocňovaly propracované kostýmy a hudební doprovod.

Bylo moc příjemné, že se na vystupující děti přišli podívat také jejich rodiče nebo prarodiče. To vše přispělo k té pravé předvánoční atmosféře. Po tradiční bohoslužbě jsme se byli zahřát teplým čajem nebo kávou a ochutnali jsme sladký zákusek.

- Magda Skotnicová

Tajemný příběh z války

U stolu seděly čtyři postavy. Tři z nich k sobě od pohledu patřily, ale ta čtvrtá, která seděla s nimi, byla úplně jiná než všechny ostatní. Bylo to ale skutečně tak?

„Nikdo mě nikdy neporazí. Musíte konečně pochopit, že zatímco vy byste mohli hrát s ovce na schovku pro mentálně zaostalé, já patřím poněkud do vyšších sfér. Jste fakt blbci,“ vysmívala se čtvrtá postava, když právě porazila posledního ze soupeřů v kartách. Vítězem byl mladý, pohledný muž, který se jmenoval Sam. Další tři muži u stolu nebyli zdaleka tak okouzlující jako on, ale na rozdíl od něj vynikali výraznými, urostlými a vypracovanými postavami. Tito čtyři přátelé byli vojáci.

Postava sedící naproti Sama už nevydržela další urážku a odvětila: „Same, měl by ses konečně přestat povyšovat. Opravdu nikdo z nás není tak chytrý jako ty, to máš pravdu, ale jsem zvědavý, jak ti to půjde zítra stejně se zbraní v ruce a v terénu.“ „Můžeš mi ráno očistit podrážky, tupče. Zítra budu hrdinou bitvy já,“ odsekl Sam a uraženě opustil vojenskou jídelnu. Henry, Charles a John už jenom tiše pozorovali odcházející postavu: „Škoda, že poslední chvíle s přáteli před tak významnou událostí vymění vždycky za svoji pýchu,“ smutně dodal John.

Sam povýšeně kráčet velkou chodbou v kasárnách. Měl vztek. Věděl velmi dobře, že jeho přátelé jsou o mnoho zdatnější a odvážnější než on. Chtěl se jim ale pomstít a udělat cokoli pro to, aby je zítra v bitvě na život a na smrt ponížil. A v tu chvíli dostal nápad, který mu změnil celý život.

Sam pomalu otevíral dveře malé temné chýše. Když byl malý, dědeček mu vyprávěl, že se tady jednou setkal s někým, kdo mu daroval svou pomoc. Drazé však za ni zaplatil. Posadil se k zaprášenému stolu a čekal. Měl hrozný strach. Chýše vypadala jako z nějakých strašidelných příběhů.

Najednou odbila půlnoc a všechny svíčky zhasly. Vtom někdo poklepal Samovi na rameno. Prudce se ohnal. Avšak do prázdna. Všechny svíčky v místnosti se však zase pomalu rozsvítily a namísto Sama se začala ze tmy objevovat postava. Do tváře jí Sam neviděl, měla nasazenou dlouhou černou kápi. Sam neváhal, tohle byla osoba z dědečkových vyprávění. „Vy jste Čas?“ Osoba v kápi chvíli neodpovídala, pak se ozval ponurý hlas: „Ano, jsem. Pravidla znáš.“ Sam odpověděl: „Ano, znám.“ Postava tedy pokračovala: „Chytni tedy pergamen se svým přáním do pravé ruky a přečti jej. Já pak přečtu svůj pergamen a to, co si od tebe vezmu na oplátku já. Jestli budeme oba souhlasit, začneme se hlasitě smát a splní se to, co je na pergamenech. Smíchem utvrdíme to, co není tak úplně podle pravidel našeho světa.“ Sam rozložil papír a hlasitě přečetl: „Chci se stát hrdinou zítřejší bitvy.“ Čas se na chvíli zamyslel a pak začal číst on: „Chci na oplátku něco z tvého okolí.“ Sam se lacině usmál: „To jako vážně? Vždyť už mi nic nezbylo. Uniforma, puška, nůž, žold a karty. To je směšné. Tak tedy souhlasím.“ A oba dva se začali hlasitě smát, aby utvrdili to, co od druhého žádali. „Tak jak myslíš. Už nemáme čas,“ řekl Čas a všechno kolem se začalo proměňovat... Poslední, čeho si Sam všiml, bylo, že Čas má ohavně znetvořenou pravou ruku, ve které pergamen držel.

Byl druhý den a legie vojáků pochodovaly. Asi po hodině, když vojáci přišli na velikou louku z obou stran obklopenou lesem, vydal generál rozkaz: „Všichni si lehněte. Až vám řeknu, vyrazíme vpřed.“ V dáli byl vidět nepřátelský vojenský tábor. Vojáci tiše vyčkávali. Ležící Sam, John, Charles a Henry se setkali pohledy. Pevně svírali své pušky. O chvíli později uslyšeli generálovův hlas: „Pět, čtyři, tři, dva, jedna, teď!“ Všichni vojáci rychle vstali ze země a utíkali společně přes louku k nepřátelskému táboru. Vojáci věděli, že tuhle bitvu vyhrají. Odhalili tábor protivníka tajně, využili tedy momentu překvapení. Vtom ovšem začaly všude vzduchem létat smrtící kulky. Z bočních stran louky se z lesa z jedné i druhé strany začaly valit stovky nepřátel, které napadly vojáky z obou stran. Vojáci na louce neměli šanci. Teprve teď Samovi došlo, co z jeho okolí si Čas vzal. Henry, Charles a John padli jako první a postupně začali umírat všichni jeho další přátelé. Sam zahlédl kousek od něj generála, který rozkaz k útoku vydal. Jeho pravá ruka svírající pušku byla ohavně znetvořená. Najednou Sama někdo udeřil a on ztratil vědomí.

Všude fanfáry, radost a smích. Kapitán přistoupil k Samovi a začal mu připínat hrdinský odznak: „Tak jsme nakonec přece jenom vyhráli. Sice se strašnými ztrátami, ale vyhráli. A ty jsi přežil, ty náš hrdino.“

Odbila půlnoc. Sam seděl na židli v temné chýši. „Podvedl jsi mě!“ rozkřikl se Sam na Čas. Čas se ohavně zasmál: „Ba ne. Jen jsem si vzal to, co jsi mi ty sám dal. Další přání ti už ale nedám, hlupáku.“ Sam pokračoval: „Proto jsem ale nepřišel. Chci s tebou zahrát karty. Dám ti za to svůj vlastní život.“ „Jsi opravdu hlupák. Jsem Čas, takže to, co jsi řekl, už nemůžeš vzít zpátky.“ A ukázal na Samovu kapsu v uniformě, aby z ní začal Sam vytahovat karty. „Hrajeme!“ řekl Čas. Sam tedy rozložil všechny karty vedle sebe na stůl lícem nahoru. Hra se jmenovala Život a spočívala v tom získat tři karty stejné hodnoty, přičemž si vždy každý směl vzít jednu kartu do ruky v každém kole a pamatovat si karty soupeře.“ Čas věděl, že Sam hraje karty velmi dobře, ale nikdo zkrátka nemůže mít takovou paměť jako samotný Čas. Hráli nějakou dobu, když vtom Čas sebral ze stolu srdcového krále a tiše zasyčel: „Mám třetího krále.“ Začal se hlasitě smát, ale Sam se usmál: „Správně, vyhrál jsi. Teď ale prosím otoč

svého srdcového krále. Čas za hlasitého smíchu krále otočil a přečetl, co bylo na druhé straně napsáno: „Chci vrátit čas.“ V tu chvíli si Čas uvědomil, že splnil podmínky pro vyplnění svého přání - drží v pravé ruce popsanou kartu se svým přáním a navíc se celou dobu hlasitě smál, čímž své přání utvrdil. „Celou dobu jsi chtěl, ať toho srdcového krále dostanu do ruky! Ty jsi prohrál schválně,“ zasyčel Čas, když mu došlo, že byl oklamán! Ale v tu chvíli se všechno kolem nich zase začalo proměňovat...

Na louce vedle sebe leželi čtyři přátelé a kolem nich další vojáci. Sam na nic nečekal, věděl, co bude následovat. Sam se na Henryho, Charlese a Johna podíval a tiše zašeptal: „Odpusťte mi to, jak jsem se k vám choval. Moc pro mě znamenáte.“ To už se ale ozvalo: „Pět, čtyři, tři,..."

Sam neuposlechl a nepočkal, až generál Čas rozkaz dokončí, rychle vstal a hlasitě zavolal: „Je to past!“ Těsně po tom, co jeho slova dozněla, desítky smrtících kulek popravily Samovo tělo k zemi. Vojáci už ale generálův rozkaz neuposlechli. Díky Samovi teď věděli, že se nepřátelé schovávají v lesích a ne v táboře. Byli na tohle připravení, ale nebýt Samova varování by to dopadlo, však víte jak.

Večer se všichni naši vojáci vrátili na bitevní pole. Bylo dobojováno. Zvítězili. Když našli Samovo tělo, všichni vojáci ztichli. „Náhody neexistují,“ řekl Charles. „Nechápu, jak o té pasti mohl vědět,“ zašeptal Henry. „Už navždy v našich srdcích zůstane jako hrdina,“ odpověděl John se slzami v očích. A všichni vojáci vzdali hold muži, který sám sebe obětoval pro ostatní.

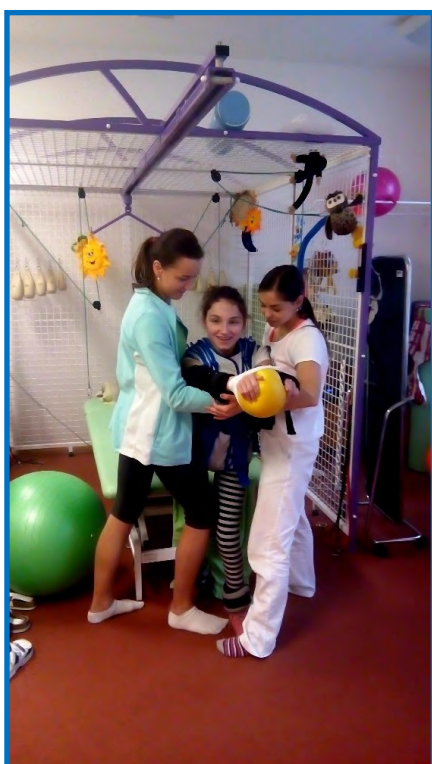
- Dominik Volný

Rozhovor o Veronice

Veronika Skotnicová je žákyní 8. třídy Základní školy v Těrlicku. Po celou dobu nejen školní docházky je jí nablízku nejbližší rodina a ve škole speciální pedagog, maminka Marika Skotnicová, neboť Veronika se bez jejich pomoci neobejde. Od narození je postižena dětskou mozkovou obrnou – spastickou kvadruparézou. Letos v listopadu jí bylo nabídnuto speciální rehabilitační cvičení v lázních Klimkovice.

Jak se tato rehabilitační kúra odlišovala od těch, jimiž si Vaše dcera prošla v minulosti? V čem spočívalo její specifikum?

Dcera Veronika absolvovala v předcházejících letech několik léčebných pobytů v lázních Klimkovice a dětském rehabilitačním středisku v Českém Těšíně. Lázeňské pobyty hradila zdravotní pojišťovna. Léčebný pobyt s Klim – terapií je velmi intenzivní a plán rehabilitace je zaměřen především na rozvoj motorických funkcí. Délka cvičení trvá cca 3 hodiny, kdy s Veronikou intenzivně pracují dvě rehabilitační pracovníce, které využívají moderní rehabilitační metody a pomůcky.

Sdělíte našim čtenářům, jak probíhal běžný lázeňský den? Která další rehabilitační cvičení Veronika absolvovala a které cvičení, dá-li se to takto říci, má Vaše dcera v oblíbě?

Běžný lázeňský den začínal v 7 h snídaní. V průběhu dopoledne absolvovala Verunka běžné rehabilitační procedury např. oxygenterapie, jodo-bromové koupele, Snoezelen (pobyt v multisenzorické místnosti), ergoterapii (terapie prací), spiderwalk (simulace chůze se zavěšením pacienta), magnetická stimulace, motomed. Od 10 do 12 h navštěvovala výuku ve škole, která je součástí lázní. Po obědě nastupo-

vala na rehabilitaci tzv. Klim – terapii, což je individuální léčebný tělocvik a je základním stavebním prvkem celého léčebného cyklu. V odpoledních hodinách se věnovala přípravě do školy a odpočinku, neboť dopolední rehabilitační cyklus je pro pacienta náročný a vyčerpávající.

Prozradíte našim čtenářům něco o Veronice? Jaké má koníčky a záliby, jaké jsou její oblíbené předměty ve škole, čemu by se chtěla v životě věnovat?

Verunka je hodné a usměvavé děvče, které si ze svého handicapu nedělá těžkou hlavu a bere život s optimismem. Myslím si, že jsem její velkou oporou a trávíme společně čas ve škole i doma. Mezi její koníčky patří čtení, zpěv a hudba. Často si doma zazpívá a navštěvuje i hodiny zpěvu a pěvecký sbor na základní umělecké škole. Ve škole ji nejvíce baví dějepis a anglický jazyk. V budoucnu by chtěla studovat design nebo cizí jazyky.

Vraťme se ještě jednou ke speciální rehabilitační kúře v Klimkovicích. Od května t. r. probíhala v našem sboru v Bludovicích veřejná sbírka na Veroniku, ke které se naši věřící postavili velmi štědře. Sdělíte nám, kolik stála měsíční rehabilitační kúra v Klimkovicích?

Celkové náklady na čtyřtýdenní pobyt s doprovodem jsou 93 000 Kč. Na financování prvního léčebného pobytu přispěla řada dárců, kterým děkujeme za to, že jim není osud lidí, kteří jsou připoutáni na invalidní vozík, lhostejný. Pomocnou ruku formou finanční sbírky podali zaměstnanci firmy KOMA Vítkovice, zaměstnanci ZŠ Těrlicko, Klub důchodců Těrlicko a Hradiště, farní sbor evangelické církve v Těrlicku a nejbližší rodinní příslušníci. Pevně věříme, že se výsledky léčby dostaví a Verunka bude moci žít plnohodnotný život bez bariér.

Věřícím ze sboru v Bludovicích děkujeme za jejich podporu, solidaritu a pomoc při léčbě Verunky. Věřím, že výsledky léčby přimějí Ministerstvo zdravotnictví k úhradě léčebných programů Klim – terapie v Klimkovicích.

Jménem bludovického farního sboru přejeme Vaší rodině hodně síly v nelehké životní situaci a pokojné prožití Vánoc.

Děkuji za rozhovor.

- Pavlína Volná

Koncert na varhany - předvánoční zpívání

Dne 16. prosince 2015 se v Bludovicích konal vánočně laděný koncert českého popmusic a country zpěvák Jakuba Smolíka. Přestože si mnozí z vás jistě vybaví jeho hity „Až se ti jednou bude zdát“, „Říkej mi, táto,“ nebo „Slzy sedmi bolestí“, málokdo bude vědět, že jeho objevitelem ve světě hudby se stal producent Petr Hannig, který mu rovněž určil nové umělecké jméno - Jakub. Původně se totiž Jakub Smolík jmenoval Jaroslav po otci. Předvánoční koncert se stal pro posluchače velkým hudebním zážitkem, tomu nasvědčovala i výborná atmosféra.

Kilka myśli Pastora Zboru

Szanowni Zborownicy,

nízej publikujemy kilka myśli, dotyczących świątecznego okresu Bożego Narodzenia. Do nich dołączamy życzenia obtego Bożego błogosławieństwa i radości z przyjścia Zbawiciela na świat i do naszych serc.

Wszzechmogący Bóg zdał się na młodziutkie małżeństwo, nie umiał chodzić, nie potrafił mówić, uczył się wszystkiego od ludzi. Sikał w pieluchy, matka karmiła go mlekiem. Zgodził się być kimś kompletnie niezaradnym, a nawet nieużytecznym.

My mamy inną koncepcję życia: chcemy „dać sobie radę”, być użyteczni. Pragniemy być menedżerami własnego życia, nie chcemy, by Bóg prowadził nas za rękę. To takie dziecinne...

Gdybyśmy przyglądnęli się Dzieciątku w stajence, nie mielibyśmy zbyt wielu pretensji do życia. Jezus zgodził się być kimś, kto pozwoli, aby inni widzieli jego nagość i przewineli jego pieluchy. Ta Jego bezradność jest uzdrawiająca.

Nie bójcie się. Te słowa usłyszała Maryja, Zachariasz, pasterze. Dlaczego aniołowie tak zaczynają rozmowę z ludźmi? Dlatego, że lęk tkwi najgłębiej w człowieku. Boimy się śmierci, cierpienia, jutra. Lękamy się życia. Jesteśmy przerażeni tym, co czeka nas jutro. Gdy zbliża się Jezus, nasz lęk bardzo intensywnie się ujawnia. Patrząc Bogu w twarz, nie jesteśmy już w stanie udawać. Wszystkie maski opadają. I wtedy wychodzi na jaw to, że jesteśmy „chodzącym lękiem”.

Jedyną osobą, która może nas z tego strachu uwolnić, jest Bóg. Uleczyć nas może tylko miłość, która się przed niczym nie cofnie. A tak kocha tylko On. Zachariasz, Maryja, pasterze słyszeli: – Nie bój się. Przełamali swój strach i podeszli do żywego Boga. Teraz kolej na nas.

- Vladislav Volný, Pastor Zboru

Ze závěrů jednání presbyterstva

- presbyteri byli informováni o předložení žádostí o dotaci z rozpočtu města Havířova (Kulturní a vzdělávací činnost, Prázdninové dílny a letní tábor pro děti, Rekonstrukce hřbitovní kaple v Životicích)
- zvažovali možnosti zapojení se do projektů příhraniční spolupráce
- promýšleli obnovení partnerství s evangelickými sbory v Polsku nebo na Slovensku
- schválili nájemní smlouvu s manželi Richterovými na dobu 5 let (byt v 1. patře na Selské 12)
- zvýšili nájemné za byty za účelem zřízení fondu oprav (od 1. 1. 2016)
- dohodli se na asistenci při adventním prodeji v kanceláři a při zaúčtování sbírek
- byli informováni o úspěšném jednání v záležitosti nasvícení kostela z veřejného osvětlení
- byli informováni o instalaci zařízení proti kolísavému napětí do varhan a o výměně nefunkční části v ovládacím panelu
- byli informováni o fyzickém převzetí pozemků z restituce, ovšem tento akt podmínili vyčištěním stávajícího prostoru
- zvolili katechetku Evu Pawlasovou zástupkyní pro záležitosti misie a evangelizace, která bude předávat sboru informace misijní komise
- přijali na vědomí změnu ve funkci vedoucího dorostu – odstupující Vladislav Josiek předá vedení Michalu Kubickovi, Dominikovi Volnému a Martinu Tökölymu
- rozhodli o zrušení distribuce časopisu Idea
- navrhli ukončení sbírky pro Veroniku Skotnicovou a stanovili termín předání daru rodičům

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Křty

Matyáš Pieter, Emma Kubalová, Bruno Pastrňák, Jaroslav Peter, Ondřej Folwarczný, Marcus Žiga, Ladislav Karala, Cristián Peter, Daniel Pröll, Sofie Chroboková, Sofie Rozbrojová, Hugo Hodný, Adam Zegzulka, Patr a Josef Parčí, Karolína Uherková, Daniel Uherek

Svatby

*Hrubí Lukáš a Jana, r. Fojková
Buriánovi Zdeněk a Monika, r. Ptáčková
Křitkovi Lukáš a Barbara, r. Rojčíková
Volejníkovi Drahoslav a Lucie, r. Pokorná
Kramárovi Martin a Eva, r. Figallová
Šamonil Karel a Veronika, Kocourková*

Jubilanté

90 let

Pavlíková Eva, Havířov

85 let

Fuhalová Emilie, Havířov – Bludovice

80 let

*Galač Alois, Havířov – Životice
Kolorzová Alina, Havířov – Bludovice*

75 let

*Franková Marta, Havířov – Město
Pospíšilová Emilie, Havířov – Město*

70 let

*JUDr. Chmiel Otařar, Havířov – Podlesí
Jaroslav Fikáček, Havířov – Šumbark*

65 let

*Erbenová Anna, Havířov – Město
Ing. Prymus Henryk, Havířov – Bludovice*

60 let

*Uher Jaroslav, Havířov – Šumbark
Bystron Leo, Havířov – Bludovice
Pavlová Zdislava, Havířov – Bludovice*

55 let

*Hriadelová Věra, Havířov – Město
Mgr. Kosiec Lidia, Havířov – Bludovice
Ing. Pytlík Jiří, Ostrava
Sznepková Renata, Havířov – Bludovice*

50 let

Kubiczek Roman, Havířov – Bludovice

Pohřby

*Tadeáš Jadwyszczok, 83 let, Havířov
Ludmila Kubeczková, roz. Bilanová, 88 let, Horní Bludovice
Květoslava Strilková, roz. Klimszová, 68 let, Havířov Podlesí
Zdenka Ščurková, roz. Dörrichová, 87 let, Havířov
Stanislav Burda, 57 let, Havířov
Wanda Goszyk, roz. Fučala, 82 let, Havířov Šumbark
Ludwik Tomasz, 91 let, Havířov Bludovice
Milan Sekerka, 77 let, Havířov Podlesí*

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A.V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Havířov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček

